

Hazafelé

*Még a városban, már a hegyen
árnyékom összebólint velem —*

*kocogunk csendes békességgel
átítatva alkonyi kékkel*

*s fáknak, lámpáknak mondogatom
látjátok fiúk: jól megy sorom.*

*Jól megy sorom, hisz gazdag vagyok
ág, bokor, kavics: mind rám ragyog*

*s nemcsak a május, ez az este
az utca égnek lejtő teste*

*nemcsak a kutyák csaholása
loholó léptek kopogása —*

*Enyémm itt minden: hitetlen hit
járdára dobott szerelem-csikk*

*sérvek, keservek, királtságok
kupac téglá, csalános árok*

*kosár igazság, zsákszám érvek:
tulipirosak, krétafehérek —*

*Mind egytől-egyig, mind rám számít
énvelem mulat, engem ámit*

*s akármilyen madár: vidám, baljós
engem kísér, vezet és mardos*

*nekem susog, zizeg a szárnya
engem hív ki élet-halálra.*

*Ahogy te is — mert hova jutnál?
nélkülem karmolni se tudnál!*

*s ha nem beléd, kibe harapnék?
vigasztalódj! — kihez szaladnék?*

s kinek készülne ez a vers is —
talán diktálsz is, vezényelsz is.

Egymásba nőttünk: létra, csizma
összecsiszolva, mint a prizma —

hogy miért? hogy mit hoz a holnap?
haditanácsban mit koholnak —

ki tudja? — csak jelt hagyni végig
pipacsot szórni széltől-szélíg!

Valami íratlan írásra
esküre, hívatlan hívásra

vonul, vonul a füttyös sereg
lengő zászlók, lehajtott fejek —

kezükből tyúkól, fejsze, rakéta
arcuk gyűrött angyal-tapéta.

Így látom — s hallom: konok sóhaj
föhász röpköd és vereségzaj —

s ott vagyok én is: kérdezgetek
mi lesz velünk, mi lesz veletek?

béna Dávid, rokkant Botondok —
hadd lehessenek én mégis boldog!

Rég elmúlt éjjél, dereng a hajnal
rigófüttyel és macskajajjal —

már a városban, még a hegyen
árnyékom összeolvad velem

s hátára kap, emel az ének —
dehogyan halok meg, mért halnék meg?

Suhogó, fényes levelekkel:
teli vagyok már szerelemmel

s fáknak, lámpáknak mondogatom
idenézzetek: van csillagom! —

s kört írok le, s lesem a próbát:
cigaretta-parázsnyi csóvát.